

Гмайндл въ Берлинъ; обръща презъ 1926 внимание на Донауешингенскитъ музикални тържества въ Баденъ-Баденъ съ свѣ соченъ талантъ — и постепенно се утвърждава като една отъ голѣмѣтѣ надежди на новата нѣмска музика. Творби: „Прелюдиумъ“ за голѣмъ оркестъръ; по единъ концертъ за виола и 12 солови инструмента, за контрабасъ съ 8 солови инструмента, за кларинетъ и тромбонъ, съ 6 такива инструмента; сюита за трѣба, тромбонъ и саксофонъ, по едно струнно трио и квартетъ, хорална сюита за голѣмъ и малъкъ смѣсенъ хоръ; „Нѣмска хорална меса“ за 6-гласенъ хоръ въ 6 части, „5 притчи и пѣсни“ за смѣсенъ хоръ — на текстове отъ Гьоте, Айхендорфъ и Райнеръ Мариа Рилке.

Перакьо, Луиджи — Pergacchio, Luigi — пианистъ, компонистъ, музикаленъ писателъ и критикъ, род. 20 май 1883 въ Торино, ученикъ на Боерио въ родния си градъ, и на Игнацъ Брюль въ Виена, преподавателъ въ консерваторията въ Торино, компониралъ: една оркестрова сюита, „6 италиански сюити“ за различни инструменти, клавирна музика — (25 прелюдии, 9 „Поемки“ и др.), една цигулкова соната, единъ клавирквинтетъ, сюита за виола и пиано, пѣсни, и писалъ: „Пианистичното дѣло на Дебюси“, „Добре темперираниятъ клавиръ на Йоханъ Себ. Бахъ“ и др.

Перголезѣ, Джовани Батиста — Pergolesi, Giovanni Battista — бележитъ майсторъ отъ Неаполитанската школа, род. 4 ян. 1710 въ Иези, умр. 15 мартъ 1736 въ Поцуоли при Неаполъ, училъ въ „Консерваторио деи Повери“ въ Неаполъ при Фео, Дуранте, Греко и Матей. Следъ написването на нѣколко опери, минали съ срѣденъ успѣхъ, изоставя временно операта, и пише триосонати, но съ двухорната си меса (sollene) името му веднага става известно. Успѣхътъ на това творение го окуражава да се повърне къмъ оперна композиция, и следъ една година се явява интермецето „La serva padrona“, което му донася слава на голѣмъ маестро. Скоро тя бива последвана отъ цѣла редица интермеси и опери и църковна музика — главно прочутата него-

ва „Стабатъ матеръ“ — за сопранъ, алтъ, струненъ квартетъ и органъ, последното му творение. Значението на П. лежи въ това, че въ операта той дава на оркестъра по самостоятелна роля, а чрезъ триосо-

Джовани Перголезѣ

натитъ си — че въвежда въ първата частъ на сонатата пѣвучото Allegro. Освенъ опери и горнитъ църковни творби, писалъ е: Dixit — двухорно, съ двоенъ оркестъръ, Kyrie и Gloria — 4 гл. съ оркестъръ, Laudate — за солови гласове и оркестъръ и др., една симфония за струненъ оркестъръ и 2 хорни, единъ цигулковъ концертъ, една соната за виолончелъ, триосонати за 2 цигулки и В. с. и др.

Периодъ — се нарича въ музикалната метрика завършеното изречение (Satz), разпадаше се на една предна и една крайна частъ. Мнението на Х. Риманъ, че 8 тактовиятъ П. е основа на всѣко метрично построение, се оспорва отъ мнозина теоретици и изследвачи. Осмотактовиятъ П., който чрезъ полукаденцията въ срѣдата се раздѣля на 2 части, е общия типъ на мелодическия строежъ презъ всичкото време на класиката. Но още тогава се срещатъ неправилни периодизирания и несиметрични построения.